

I. Tvar věcí

Chlapec seděl na záchodě a myslel na ty hvězdy, které uviděl Fabien, a zavřel oči a uviděl ty hvězdy jako jiskřící body, ale pořád byl záchod a on se i s tím záchodem zvolna otáčel, spolu s celou zeměkoulí, a ještě otáčení miliónů kolotočů na té zeměkouli a kola aut a kola lokomotiv a to všechno letělo prostorem, pečlivě vyváženo, protože když na jedné straně zeměkoule seděl někdo na záchodě, musel sedět někdo i na druhé straně zeměkoule na jiném záchodě, jinak by se země vymkla z dráhy, to bylo jednou jasné, hvězdy měly velikost špendlíkové hlavičky a narážely na dveře t'uk, t'uk, buch a náraz na kliku:

„Neumřel jsi tam? Míšane!“

„Ne, mamí.“

Popaměti spláchl hvězdy a vyšel. Uklidněně přehlédl předsíň: věšák a na něm kabáty, koberec, ano, souhlasí, věci byly na svém místě, židle, stůl v pokoji a lampy v koutech vyvažovaly byt, aby se nepřeklopil do ulice, věc televizor, věc rádio, věc matka:

„Ten svetr si mám vzít?“

„A učeš se!“

Česal se a zapomněl na Fabiena a vzpomněl si na slony a lvy: „Budou tam sloni?“

„Proč by tam nebyli sloni?“ Matka byla teď celá stříbrná, šaty a punčochy a boty a rty, skoro splývala se zrcadlem, ve

kterém se prohlížela. „Už jsem nebyla v cirkusu, ani nepamatuju. Naposled když ti bylo pět. Strašně ses bál.“

„Čeho?“

„Koní a tygrů.“

„Vždycky jsem chtěl mít koně.“

„Tenkrát ne.“

„Teď bych ho zkrotil. Klidně. Tygra taky.“

„Včera ses bál psa,“ řekla věc otec z koupelny. „Vytahuješ se, miláčku.“

„Jenomže –“

Náhle nevěděl, co jenomže. Bleskurychle otevřel mříže klecí. Smrduté šelmy se s dunivým řevem vrhly do koupelny. Míša je pohybem malíčku zkrotil. Zeptal se otce při holení: „Ty bys vlez do lví klece?“

„Co bych tam dělal?“

„Kdyby ti dali milión?“

„Uvažuj logicky,“ řekl otec a řízl se žiletkou skoro současně pod nosem a na bradě. „Nikdo ti nedá milión za to, že vlezeš do lví klece. Ostatně, kdo u nás má milión? Ani prezident. Jsme malá země, kde zaplatíš pět korun za mizernou čepelku značky Wilkinson, z toho čtyři koruny na daních. Holil jsem se s ní třikrát a už je tupá.“ Vymýval si drobná škrábnutí pitralonem a tiše přitom sténal. Nebyl to rozhodně muž, kterému by působilo potěšení lézt do lví klece. Vůbec do jakékoli klece. Měl něžnou pleť, která se při holení zdírala a krvácela. „Určitě přijdeme pozdě,“ ohlásil tragicky. „Budu si muset vzít čistou košili.“

Řekl stříbrné mamince, která splývala se stříbrným zrcadlem jako nugátový bonbón v staniolu: „Zas jsem se pořezal.“

V dále klusali koně manéží a vůně pilin a hudba a cinkot postrojů:

„Tati! Pojd' už...“

„Ještě košili...“

„Řekni, kdy ses neporezal?“

„A boty...“

Pak něco cinklo znovu a byl to listonoš s telegramem a cirkus s čtyřmi manéžemi se vznesl k obloze, aby vyrovnal ztracenou rovnováhu, a koně odklusali a sloni se hnali s troubením do pralesů, protože určité věci náhle ztěžkly a jiné se staly lehčími. DR HORACEK NA VYSINACH 7 PRAHA 3 stál uprostřed pokoje, jednu botu nazutou, druhou v ruce. ZITRA DOPOLEDNE PRIPRAVEN K PREVZETIVUZ MB 1000. Telegram vážil několik gramů, ale někde stálo osm metrů plechu a skla a čalounění, motor čtyřdobý, řadový, kapalinou chlazený čtyřválec s rozvodem OHV a nárazníky a dráhy. PREVODNI PRIKAZ BANKY NA KCS 44200 S SEBOU POKUD NEREFLEKTUJETE SDELTE OKAMZITE ZDRAVI MOTOTECHNA.

A jednokotoučová suchá spojka s hydraulickým vypínáním a čtyřstupňová, plně synchronizovaná převodovka s řadící pákou uprostřed na podlaze a žárovky a puklice kol a provozní brzdy kapalinové bubnové a –

„Budeme jezdit s větrem o závod,“ řekl otec před třemi

moře a pro sebe a pro přítele, který seděl pod růžovou lampou a pil růžové víno. Přítel byl Angličan a konstruoval dvousetkilometrové sportovní MINI, ve kterých se lidé zabíjejí a jsou přitom šťastní. Nevnímal teď hudbu ani moře. V náhlé inspiraci si zapsal vypůjčenou rtěnkou na ubrousek poslední reklamní nápad pro svůj malý vůz:

„Poslouchejte dobře,“ řekl černochovi a zatvářil se velice slavnostně. „UVNITŘ VĚTŠÍ NEŽ ZVENČÍ!“

/3/

„Ještě Ryby a Hady,“ řekl otec a prohrabal potřetí knihovnu. „Kam jsi dal Ryby a Hady?“ Na koberci už leželo devět svazků Dějin světa a Ottův slovník naučný i s dodatky, aby se proměnily v kus výfuku a Války punské v stírače, a Upton Sinclair a Jirásek, Brehmův Život zvířat: Savci a Ptáci; matka k nim přidala Tichý Don. Dva díly, hřbety v červené kůži. „Šolocho Nešolocho,“ řekla otci, který se pokusil Šolochova zachránit. „Když je v kůži, padesát korun za něj dostanem!“

Ryby a Hady vylovil Míša zpod Gulliverových cest s ilustracemi Cyrila Boudy:

„Ale Gullivera neprodám!“

Úkol zněl:

MB – 44 200 korun.

Máme:

I vkladní knížku s vinkulací heslo Naděje 20000,-

I vkladní knížku výherní	4800,-
2 obyčejné, heslo Budoucnost a Míša	10500,-
Výherní knížku po babičce	8000,-
Na hotovosti otce	80,-
Na hotovosti matky	<u>590,-</u>
celkem	<u>43.620,-</u>

Chybí: 580,-

Navíc:

Pojištění povinné	?
Pojištění havarijní	?
Poplatky	?
Různé	?

„Připadám si jako barbar,“ řekl otec a přidal k hromadě obětí Shakespeara v Saudkově překladu. „Kdybych mohl prodat šaty a boty a košili, prodám je. Ale kdo je koupí? Nikdo. Ukaž pokladničku!“

Z Míšovy pokladničky se vykutálelo sto čtyřadvacet korun a otec tam místo nich vložil papírek, na který napsal:

DLUHOPIS NA 124 KORUN.

Ještě se podepsal a řekl:

„Dám ti je, až budu mít.“

Zaznělo to dost neurčitě. Míč, který si chtěl Míša koupit, se rozplynul. I stavebnice letadla MALÝ MODELÁŘ a kapslíky. Kapslíky možná.

